

Jaargang 42, nummer 3,
september 2017

Conducta...
de...
g...
KAMPEN

Historische vereniging voor de IJsseldelta Jan van Arkel

0 100 200 300 400 500 Meter.

B C D E F

Inhoud

VIJFTIG JAAR KAMPENION - <i>Jonk van Zuthem</i> . . .	3
SS ATALANTA IN KAMPEN - <i>G. C. Davies / Harry Stalknecht</i> . . .	19
INTUSSEN - <i>Jaap van Gelderen</i> . . .	31

Illustratie omslag:

In het midden tussen de vele torens stond op de plaats van de huidige Nieuwe Toren de Gasthuiskapel, eens brandpunt van de Kamper Reformatie. Detail uit Hogeberg en Braun, 'Icon Civitatis Campensis', ca. 1596

Ten geleide

Vóór de Tweede Wereldoorlog, en ook nog enige tijd daarna, werd er in Kampen wat gepingpong, zoals dat toen nog genoemd mocht worden. Vanaf 1948 heeft een aantal jaren een Kamper Tafeltennisclub bestaan. Naast deze vereniging ontstond, in de tijd dat de verzuiling nog een grote rol in de maatschappij speelde, binnen de rooms-katholieke jeugdbeweging een nieuwe club die de naam Kampenion kreeg. Kapelaans waren nog betrokken bij de oprichting, maar herkenbaar 'rooms' is de vereniging nooit geweest, schrijft Jonk van Zuthem in zijn artikel over het vijftigjarig bestaan van de club waarbinnen thans mensen van alle leeftijden en van alle rangen en standen èn richtingen tafeltennis spelen.

Op de omslag van 'On Dutch Water-ways' staat weliswaar een illustratie van een platbodenvissersschip, maar de Engelsman Davies beschrijft in zijn boek zijn reis met het in Engeland gehuurde stoomschip Atalanta naar en door Nederland. We nemen uit een vertaling de beschrijving van zijn tocht van Schokland naar Kampen -en het bezoek aan de stad- over. Harry Stalknecht voegde een inleiding toe.

Jaap van Gelderen loopt in zijn rubriek 'Intussen' vooruit op de herdenking van de Reformatie in 1517, vijfhonderd jaar geleden dus. Hij adviseert maar (weer) eens een wandeling door de Kamper binnenstad te maken langs in dat licht gedenkwaardige plaatsen en gebouwen.

Een halve eeuw tafeltennisvereniging Kampenion

VAN RECREATIEF TAFELTENNISSEN NAAR EEN CLUB MET AANDACHT VOOR IEDEREEN

John van Zuthem

Zoals veel Kamper scholieren maakte ook ik serieus kennis met de tafeltennissport door het jaarlijkse scholierentoernooi, dat sinds 1971 georganiseerd wordt door de tafeltennisvereniging Kampenion. Op het toernooi van 1977 werd ik weliswaar snel uitgeschakeld, direct daarna werd ik wel meteen lid. Kampenion speelde toen nog in de gemeentelijke gymzaal aan de Jan Lighthartstraat, die stond op de hoek met de Kalmoessingel op de plaats waar nu de brandweerkazerne is gevestigd. Die gymzaal was van het type zoals je er toentertijd veel zag in Nederland. Met links en rechts van het halletje achter de centrale toegangsdeur twee gescheiden kleedkamers. Daar moest je ook als toeschouwer door om de zaal te bereiken. Er was geen kantine, in een inbouwkast in het halletje stond een houten kratje met niet gekoelde flesjes frisdrank. Ik meen dat die in mijn tijd 50 cent per stuk kostten. Verder was er nog wat snoepgoed te koop.

Kampenion vierde vorig jaar september haar 50-jarig bestaan. Er werd een reünietoernooi georganiseerd en 's avonds was er een receptie en een feest. Ik kwam op die dag weer mijn jeugdtrainer Gerard Wieten tegen - er speelden in de jaren zeventig drie broers Wieten (Jan, Marinus en Gerard) bij de club - en sprak er mijn oude trainingsmaatje Hans van de Berg. Hans behoort samen met Dick Hoekman, Marcel Makkink en Hennie Boxman tot de groep Kampenionners die al die tijd lid zijn gebleven.

De afgelopen halve eeuw zijn veel Kampenaren (en ook veel IJsselmuidenaren) voor kortere of langere tijd lid geweest van Kampenion. Helaas is er geen archief over die gehele periode bewaard gebleven. Wel bezit de club een twintigtal plakboeken van oud-voorzitter Peter van Mierlo, die vanaf eind jaren zestig lid was. Aan de hand van deze boeken met krantenknipsels, jaargangen van het clubblad 'De Skoever', notulen van vergaderingen etc. kan het reilen en zeilen van deze bijzondere Kamper sportvereniging worden beschreven. In dit artikel volgt een beknopte weergave van pakweg de eerste

SCHOKLAND EN KAMPEN

We kregen Schokland in zicht, een lange smalle strook land met maar twee of drie tekenen van bewoning erop. Op de kaart lijkt het een kleine drie mijl lang te zijn en zo smal dat je er met een aanloop en een sprongetje overheen bent. De naam doet eraan denken dat het eiland last heeft gehad van schokken of aardbevingen, maar waarschijnlijk heeft het meer last van zijn plaats middenin het water en van de slechte funderingen.

Onze passagier vertelde ons dat er maar 'drie vaders en moeders' op het eiland woonden, waaruit we opmaakten dat er slechts drie families op het eiland waren. We zagen twee of drie masten in de kleine haven die het trotse bezit is van Schokland, maar daar het al laat in de middag was, gingen we er niet aan wal.

We vroegen de passagier naar de diepte van het water van de IJssel en ook of hij een loods voor ons wist die ons naar Arnhem kon brengen, omdat Klaas alleen maar de Zuiderzee kende. De laatste beschouwde ons als zijn persoonlijk bezit en keek tijdens dit gesprek steeds kwader. Toen het woord 'loods' genoemd werd, ontstak Klaas in woede en beschuldigde onze passagier ervan dat hij zijn plaatsje onder onze zon wilde innemen. Het gekraakel wat toen volgde was hoogst amusant, hoewel we er geen woord van verstonden. Door de lengte en de klank van de woorden is het Nederlands een

prachtige taal om ruzie in te maken. De dialoog werd luidop gevoerd, maar de mannen praatten netjes om de beurt in langzame en waardige zinnen. We zochten een ander plekje op totdat deze storm was geluwd.

Een lange gebogen lijn op het kalme oppervlak van de zee toonde de scherpe scheiding tussen het zoete water van de IJssel en het zoute zeewater. Het verschil in soortelijk gewicht was ook te zien aan de wasbak die langzamer leegliep, hetgeen uiteraard veroorzaakt werd doordat het schip in het zoete water dieper lag.

We voeren de brede riviermonding binnen tussen de stenen pieren door die in de zee uitstaken. Met enige weemoed keken we achterom naar de Zuiderzee, waarvan we dachten dat we hem niet meer zouden terugzien. Het oppervlak was dood-